

Lenička: (00:00- 00:07)Vítáme vás u našeho projektu příběhy našich sousedů. Jsme tu s paní Klimešovou, která by o sobě ráda něco řekla.

Paní Klimešová(00:07-00:21) No, tak já se jmenuju Eliška Klimešová a narodila jsem se v roce 1931, 5. listopadu .To znamená, že před 2. světovou válkou.

(00:21-00:28)(**obrázek v pozadí**) Vyrůstala jsem v Brně městě. Kde jsem se taky narodila a když přišla mobilizace,

(00:28-1:17)(**mluví paní Klimešová**)tak mě přestěhovali na venkov.Pak se to uklidnilo, tak jsem se vrátila a chodila jsem do školy v Brně. Jenomže, když přišli Němci eeheh .Když nás zabrali 15.3.1939, tak na konci školního roku nás ze školy vyhodili a museli jsme chodit do náhradních škol.Já jsem se za války stěhovala pětkrát se školou.A.. potom na konci války při jednom bombardování teda škola dostala zásah a shořela. Takže se to zbouralo a na tom místě se postavila Janáčkova opera,ale mnohem později no..

(1:17-1:26)(**obrázek do pozadí**)A to,když jsem válku jsem prožívala s rodiči tady v Brně. Bydleli jsme na Kolišti,

(1:26-2:26)(**mluví paní Klimešová**) jak je dům Umění. Jenomže jak přišla válka, tak se to všechno podstatně změnilo.Německý děti s náma nemluvily,protože my jsme byli nižší rasa a židovský děti vlastně postupně odcházely do koncentračního tábora.Já jsem tam měla kamarádku,Zuzku se kterou jsem jako hodně držela a pamatuju si na ten den, když jsem byla u nich a byla jsem se s ní rozloučit, protože v tom dvačtyřicátým roce dostali povolávací rozkaz,že ráno v šest hodin musí být na nádraží a tam ji naložili celou tu rodinu a odvezli do Polska, kde je asi otrávil,zabili.A ona už se nikdy nevrátila.Zažili jsme bombardování.Byli jsme vybombardováni.

(2:26-2:34)(**obrázek do pozadí**)A když byl takovej nálet,tak to vždycky

(2:34-4:49)(**mluví paní Klimešová**)se ozvalo v rozhlase kukačka se tomu říkalo, to z Vídně hlásili pozor,blíží se letadla a tak to jsme všichni měli každéj...museli se otevřít okna, ve vaně musela být voda, měla jsem nachystanej kufírek takovej, v tom kufírku jsem měla panenku a nějaký oplatky a nebo něco, co mi tam maminka dala já nevím a každéj se svým zavazadlem jsme šli do krytu a ehm když byl ten největší nálet toho 20. listopadu 1944, tak to bylo odpoledne nějak v jednu hodinu tak jsme byli v tom krytě, já jenom vím,že nás tam bylo aspoň tak 30, psi a no prostě všichni celý rodiny eh kdo byl doma když začaly padat ty bomby tak to bylo slyšet jak ty letadla hučej a jak padaj ty bomby, tak my jsme dostali do toho domu zásah a to přestal jít proud, začala týct voda, ucházela plyn my jsme tam po tmě a jak jsem seděla mamince na klíně tak ta vlna v tom sklepě mě vzala a hodila přes celej ten kryt, tak že to bylo takový ehm hrozně depresivní jako i pro dítě.Já si pamatuju ,že jsem nikdy nebyla tak pobožná, i když nejsem ..nebyli jsme nějakí ortodoxní katolíci, ale že jsme se tam všichni modlili a když bylo po tom náletě, když ty letadla přeletěly, tak bylo naprostý ticho v tom krytě a všichni jsme tam seděli a čekali, co bude a teď se ozvalo takový ťukání a teď jsme nevěděli co to je a pak se teda zjistilo, že vlastně v sousedním krytě v tom sousedním baráku to bylo tehdy takový nařízení, že všechny ty kryty musely být spojený,ale byly tam naskládány cihly, aby ehm..aby si nelezly lidi navzájem do těch domů, tak se prokopávali teda nebo pro k nám jestli jsme na světě , jestli se nám něco nestalo.

Lenička:(4:50-4:54)(**mluví Lenička**)ehm..děkujeme, že jste si udělala čas a chtěla byste něco vzkázat naší generaci?

Paní Klimešová(4:54-5:37)(**mluví paní Klimešová**)Chtěla bych vám říct, aby jste si vážili toho, že žijete v míru, že máte možnost chodit do školy a velice bych doporučovala uče se,uče se ,učte se , protože vzdělaný člověk se chová úplně jinak jak ten, který se neučí a můžete vždycky to, co se naučíte použít a přála bych vám, aby ste prožili celý svůj život v míru a byli šťastní , šťastní a to je to důležitý.